

[Jørgen Jørgensen.]

foreligger ikke nu. Statsministeren ved særdeles vel, at han ikke har nogen som helst Mulighed for ved et Valg at vinde Flertal for sin særlige Sydslesvigpolitik. Enhver her i Salen ved, at hvilke Forskydninger der end kan foregaa ved et Folketingsvalg, er een Ting i hvert Fald sikker: et Flertal i Folketinget til at føre Statsministerens særlige Sydslesvigpolitik igennem efter et Valg vil der ikke blive. Derfor var det mere stemmende med de særlige Forhold, hvorunder vi befinder os, om en ny Regeringsdannelse blev prøvet, uden at Valg blev afholdt. Efter Valget i 1945 var det jo ikke paa Forhaand givet, at det var Venstre, der skulde danne Regering; der var andre Muligheder, der først blev foreslaaet, baade en Samlingsregering og en socialdemokratisk Mindretalsregering. Først da disse to Veje viste sig ufarbare, kom den tredje Mulighed, den nuværende Venstre-Mindretalsregering. Det fortjener derfor Overvejelse — og der er Fortilfælde i saa Henseende at henvise til i vor parlamentariske Praksis —, om den rimeligste Løsning ikke i den givne Situation vil være, at Partierne paa fuldkommen frit Grundlag stilles over for Spørgsmaalet om en ny Regeringsdannelse.

Men idet jeg anbefaler Forslaget til Beslutning, som mit Parti har stillet, ønsker jeg at fremhæve, at Hovedsagen for os er, at der nu skaffes Klarhed. I Uger, ja, i Maaneder har Landet lidt under, at Statsministeren ved sin særlige Sydslesvigpolitik undergravede det Tillidsforhold, som er nødvendigt mellem politiske Partier, der skal samarbejde. Statsministeren har derved lammet det politiske Arbejde og været en Hindring for, at sagligt paakrævede Reforme har kunnet gennemføres. Denne Tilstand vil mit Parti ikke have et Medansvar for bliver fortsat.

To Omraader, begge livsvigtige for vort Lands Fremtid, kræver hele det danske Folks Agtpaagivenhed og Opmærksomhed: Sydslesvig og Landets alvorlige økonomiske Stilling. For begge Spørgsmaal gælder, at de kun kan løses tilfredsstillende af et enigt dansk Folk. Det maa være Rigsdagens Opgave at tilvejebringe et Grundlag for, at en saadan Samling kan komme i Stand.

Da det nuværende Ministerium var dannet, gav jeg paa mit Partis Vegne Tilsgagn om loyal Samarbejde. Vi har holdt, hvad vi dengang lovede. Resultatet af dette Samarbejde i det første Aar var paa mange Omraader Reforme af betydelig Rækkevidde, som i stigende Grad samlede alle Partier paa Rigsdagen. Jeg har sat en

Del ind paa, at denne Linie kunde være fortsat. Jeg tror, at det havde været til Gavn for Landet, om det var sket, men det Tillidsforhold, som var Forudsætningen for, at en saadan Politik kunde gennemføres, er ikke længere til Stede. Danmarks Stilling til Sydslesvig er for mig og mit Parti et Spørgsmaal af saa stor Rækkevidde, at vi ikke vil tage Medansvaret for en Politik som den, Statsministeren er Talsmand for. Vi frygter, at det kan blive Danmarks Ulykke, om den vandt Tilslutning i Befolkningen.

Naar Enigheden mellem Partierne i Danmark, som hidtil har været Sydslesvigs Danskes stærkeste Værn, ikke længere kan opretholdes, har Statsministeren et stort og tungt Ansvar. Og Sydslesvigs Danske vil en Dag komme til at sande, at Statsministeren var dem en daarlig Raadgiver, naar han gik i Rette med de gode danske Mænd i Sydslesvig, der talte for Maadehold og opfordrede Sydslesvigerne til ikke at gaa saa vidt i deres Krav, at Enigheden i Danmark gik over Styr. Den Dag dette sker, gaar noget tabt for Sydslesvig, som ikke kan genvindes.

Det er paa denne Baggrund, at det Forslag til Beslutning, som er stillet af mit Parti, skal ses, og jeg anbefaler Tingets Medlemmer at give Forslaget deres Støtte.

Edvard Sørensen: Det Forslag til Beslutning, der er stillet fra socialdemokratisk Side, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale ærede Medlemmer at stemme imod. Mit Parti ønsker ikke Valg, men vi ønsker, hvis der kan samles et Flertal derfor, at fortsætte det Genrejsningsarbejde, vi har paabegyndt, og med det Maal, vi har sat os. Hvis det viser sig, at vi ikke fortsat kan samle et Flertal derom, er vi forberedt paa, hvad der er en Mindretalsregerings Vilkaar efter et Mistillidsvotum mod den, at forelægge Spørgsmaalet for Vælgerne og lade dem afgøre, om den Politik, der er ført under Venstres Førerskab, skal fortsættes, eller vi skal ind i den Socialiseringspolitik, vi bekæmpede ved Valget 1945, og som Vælgerne dengang gik imod. Naar man nu fra socialdemokratisk Side kræver Valg og formentlig gør det ud fra det Haab, at man efter Valget kan overtage Regeringen, hvad man jo ikke havde Lyst til i 1945, vil, hvis Haabet gaar i Opfyldelse, hvad jeg personlig ikke tror paa, Socialdemokratiet ikke faa saa faa Vanskeligheder med at skaffe Flertal her i Folketinget, hvis det, som det paastaas af socialdemokratiske Talere, vil forsøge Gennemførelse af sit Socialiseringsprogram. Maaske gør Partiet sig Haab om efter Valget at gaa i